

Seria Arsčne Lupin

Dopul de cristal – Maurice Leblanc

ARESTĂRILE

Cele două barci legate de micutul ponton ce ieșea din grădini se legănau în umbra lui. Încolo, prin ceața groasă, ferestre luminate se zăreau pe marginile lacului. Cazinoul Enghien de pe partea cealaltă a lacului strălucea de lumina deșii sezonul era pe terminate, fiind sfârșitul lui septembrie. Câteva stele aparuseră printre nori. O briză ușoară încrețea suprafața apei.

Arsčne Lupin parasi casa de vară unde fuma un trabuc și, aplecându-se înainte la capatul pontonului, a întreba:

Mormaila? Pisalogule?... Sunteți acolo?

Câte un barbat a apărut în fiecare barcă și unul dintre ei a răspuns:

Da, Șefu'.

Pregătiți-va. Aud apropiindu-se mașina cu Gilbert și Vaucheray.

Traversa grădina, ocoli o casă în construcție, ale cărei schele se distingeau vag prin întuneric, apoi deschise cu grijă ușa dinspre Bulevardul de Centura. Nu se înșelase: o lumină strălucitoare matura curba și o mașină mare, decapotată, trase pe dreapta, din ea sarind doi bărbați îmbrăcați cu paltoane groase, cu gulerile ridicate și pălării pe cap.

Erau Gilbert și Vaucheray: Gilbert, un tânăr de douăzeci, douăzeci și doi de ani, cu trasături plăcute și cu o siluetă supla și puternică; Vaucheray, mai în vârstă, mai scund, cu parul grizonat și cu un chip palid, bolnavicios.

Ei, întreba Lupin, l-ați văzut pe deputat?

Da, Șefu', a spus Gilbert, l-am văzut luând trenul de Șapte și patruzeci spre Paris, așa cum știam că trebuie să o facă.

Deci putem acționa nestânjeniți?

Absolut. Vila Marie-Thérèse este a noastră să facem tot ce vrem cu ea.

Șoferul rămăsese pe locul lui. Lupin îi dadu instrucțiunile:

Nu aștepta aici. Ai putea atrage atenția cuiva. Întoarce-te exact la ora nouă și jumătate, la timp să încarci mașina dacă nu cumva se strică treaba.

De ce s-ar strica? observă Gilbert.

Mașina se îndepărta, iar Lupin, pornind spre lac împreună cu cei doi tovarăși, răspuns:

De ce? Pentru că nu eu am pregătit planul. Și, când nu fac un lucru eu însumi, am încredere doar pe jumătate.

Baliverne, Șefu'! Lucrez cu dumneavoastră de trei ani... Am început să știu cum merge treaba!

Da, băiete, ai început, a spus Lupin, și tocmai de aceea mă tem de greșeli... Aici, urca lângă mine... Iar tu, Vaucheray, ia barca cealaltă... Așa... Acum împinged, baieti... Și faceți cât de puțin zgomot se poate.

Mormaila și Pisalogul, cei doi văslași, se îndreptară direct spre celălalt mal, un pic mai la stânga de cazinou.

Întâlnira o barcă în care se afla un cuplu de îndrăgostiți îmbrățișați și care plutea în voie și o altă în care câțiva oameni cântau cât îi Linea gura. Asta a fost tot.

Lupin se trase mai aproape de insolitorul lui și îi spuse în șoaptă:

Spune-mi, Gilbert, tu te-ai gândit la treaba asta, sau a fost ideea lui Vaucheray?

Pe cuvântul meu, nu aș putea spune. Am vorbit amândoi despre ea în ultimele săptămâni.

Ideea este că nu am încredere în Vaucheray. Când ajungi să îl cunoști, observi că este un

ticalos... nu inteleg de ce nu scap de el... Ah, șefu'!

Da, da, exact așa. Este un om periculos, să nu mai zic de faptul că are niște păcate serioase pe conștiință. Rămase tăcut pentru o clipă, apoi a continuă:

Deci ești sigur că l-ai văzut pe Daubrecq, deputatul?

L-am văzut cu ochii mei, șefu'.

Și știi că are o întâlnire la Paris?

Merge la teatru.

Foarte bine, dar servitorii săi au rămas la Vila Enghien...

Bucătarului i-a fost dat liber. În ceea ce îl privește pe valet, care este omul de încredere al lui Daubrecq, el își așteaptă stăpânul la Paris. Nu se pot întoarce din oraș mai devreme de ora nouă dimineața. Dar...

Dar ce?

Trebuie să luăm în calcul un posibil capriciu de-al lui Daubrecq, o schimbare de planuri, o întoarcere neașteptată, și astfel să facem tot posibilul să terminăm într-o oră.

Și când ai aflat aceste detalii?

În dimineața aceasta. Eu și Vaucheray ne-am spus că este un moment favorabil. Am ales grădina casei neterminate, din care tocmai am plecat, ca fiind cel mai bun loc de pornire, pentru că aceasta nu este păzită noaptea. Am chemat doi băieți să vâslească și v-am dat telefon. Asta este toată povestea.

Ai cheile?

Cheile de la ușa din față.

Este vila care se vede de aici, inconjurată de parc?

Da, Vila Marie-Thérèse. Și cum celelalte două, ale căror grădini se află de fiecare parte a ei, au rămas neocupate de acum o săptămână, vom putea lua tot ce ne place fără a ne grăbi. Și vă jur, șefu', că merită.

Treaba este prea simplă, mormăi Lupin. Nu are niciun farmec.

Coborârea din bărci într-un mic pârâu din care ieșeau niște trepte de piatră, la adăpostul unui acoperiș dărăpănat. Lupin se gândea că transportul mobilei cu barca va fi o treabă ușoară. Dar dintr-odată spuse:

Este cineva în vilă. Uitați-vă... o lumină.

Este o lampă pe gaz, șefu'. Lumina nu se mișcă.

Mormăilă rămase lângă bărci, cu instrucțiunea de a sta de pază, în timp ce Pisălogul, celălalt vâslaș, merse la poarta dinspre Bulevardul de Centură, iar Lupin și cei doi însoțitori se furișară prin întuneric până la baza scării.

Gilbert a urcat primul. Bâjbâind prin întuneric, a introdus mai întâi cheia mare și apoi pe cea de la zăvor. Amândouă s-au răsucit ușor în incuietori, ușa s-a deschis și cei trei bărbați au pășit înăuntru.

O lampă cu gaz lumina în hol.

Vedeți, șefu'... a spus Gilbert.

Da, da, a spus Lupin în șoaptă, dar mi se pare că lumina pe care am văzut-o nu venea de aici. Dar de unde venea?

Nu pot spune... Aceasta este camera de oaspeți?

Nu, răspunse Gilbert, care nu se temea să vorbească destul de tare, nu. Din precauție, el ține totul la primul etaj, în dormitorul lui și în cele două camere alăturate.

Și unde este casa scării?

În dreapta, după draperie.

Lupin se îndreptase spre draperie și o trăgea într-o parte când, dintr-odată, la patru pași în stânga sa, o ușă se deschise și un cap apărură, un cap palid de bărbat, cu ochi îngroziți.

Ajutor! Mă omoară! strigă bărbatul. Apoi dispărură înapoi în cameră.

— Este Leonard, valetul! strigă Gilbert.

— Dacă face pe nebunul, îl omor, a mârâit Vaucheray.

— Nu vei face așa ceva, mă auzi, Vaucheray? spuse Lupin, poruncitor.

Și țâșni în urmărirea servitorului. A trecut mai întâi printr-o sufragerie, unde a văzut o lampă încă aprinsă, cu farfuria și o sticlă. Imprejurul ei, și l-a găsit pe Leonard în celălalt capăt al unei camere, făcând eforturi disperate să deschidă fereastra.

— Nu mișca, amice! Nu glumesc! Ah, ticălosul!

Se aruncă la podea când îl observă pe Leonard ridicând mâna spre el. Trei împușcături au răsunat în întunericul camerei. Apoi valetul căzu la pământ, fu tras de picioare de către Lupin, care îi lua arma și îl prinse de gât.

— Ieși afară, mizerabilule! mârâi el. Era aproape să mă nimerescă... Ține, Vaucheray, leagă-l pe domnul!

Îndreptă lumina lanternei de buzunar spre chipul servitorului chicotind:

— Nici nu este un domn prea drăguț... Nu poți avea o conștiință prea curată, Leonard. Mai ales, dacă ești valetul deputatului Daubrecq...! Ai terminat, Vaucheray? Nu vreau să stau prea mult pe aici!

— Nu este niciun pericol, șefu', spuse Gilbert.

— Ah, chiar așa?... Crezi că împușcăturile nu au fost auzite?...

— Absolut imposibil.

— Nu contează, trebuie să ne mișcăm repede. Vaucheray, ia lampa și hai să mergem sus.

L-a luat pe Gilbert de braț și, pe când îl trăgea spre primul etaj, îi spuse:

— Dobitocule, așa de bine obții tu informațiile? Nu am avut dreptate să mă îndoiesc?

— Uitați, șefu', nu puteam ști că o să se răzgândească și o să se întoarcă la cină.

— Trebuie să știi totul când ai onoarea de a sparge casele oamenilor. Zevzecule! Vă țin eu minte, pe tine și pe Vaucheray... niște băieți de ispravă!...